

МАКС АЙНЩАЙН

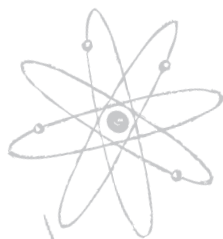
ГЕНИАЛНИЯТ ЕКСПЕРИМЕНТ

Бестселър №1 на
New York Times

Джеймс Патерсън
Крис Грабенстайн

СН
СОФТПРЕС

Пиризмата на конски изпращания сепна Макс Айнщайн и я събуди.

– Разбира се!

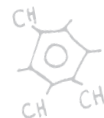
Макар да трепереше, тя отметна одеялото си и скокна от леглото. Всъщност не беше точно легло, по-скоро безформен прогизнал матрак, оръфан по ръбовете. Това обаче беше без значение. Идеите идват, където си поискат.

Затича се по тъмния коридор. Подът от голи дъски, наредени направо върху гредите, проскърцваше и поддаваше при всяка стъпка. Косата ѝ, разбира се, беше подскачаща плетеница от буйни къдрици. Винаги е подскачаща плетеница от буйни къдрици.

Макс потропа по една увиснала на ръждясалите си панти врата.

– Господин Кенеди! – Почука отново. – Господин Кенеди?!

– Ама какво... – дочу се дремливо промърморване. – Макс?! Добре ли си?

Макс прие въпроса като позволение да влезе в стаята на господин Кенеди и направо връхлетя през изкривената врата.

– Добре съм, господин Кенеди. Даже повече от добре! Имам чудесно хрумване! Или поне ми се струва, че е чудесно. Във всеки случай наистина е много, много яко. Тази идея може да промени всичко. Може да спаси света. Господин Алберт Айнщайн би я нарекъл момент тип „Аха“.

– Максин?

– Да, господин Кенеди?

– Шест часа сутринта е, дете.

– Така ли? Извинете за неудобството. Но човек никога не знае кога ще го връхлетят добрите хрумвания, нали така?

– Да. Особено ако човекът си ти...

Върху износения си пуловер Макс носеше възширок шлифер. Напоследък спеше с този пуловер и се завиваше с боцкащо покривало за коне, понеже така наречената ѝ спалня беше точно толкова студена, колкото и тази на господин Кенеди.

Високият чернокож здравеняк с прошарена коса се измъкна от леглото и сънливо потри очи. Пъхна босите си крака в обувки от картон и стари вестници, които сам си бе измайсторил.

– Почакай малко – рече, – само да си обуя пантофите...

– Понеже подът е прекалено студен – вметна Макс.

– Хъ?

– Трябвало е да измайсторите тези домашни пантофи, защото подът е твърде студен рано сутрин. Нали така?

– Максин, ние живеем над конюшня, и то неканени. Разбира се, че подът ще е студен. В случай че не си забелязала, ароматът на това място също не е особено приятен.

Макс, господин Кенеди и още петима-шестима други бездомници бяха от хората, които останалите жители на Ню Йорк наричаха „навлеци“. Това значеше, че живеят на празните етажи над една конюшня, без да плащат наем. На първите два етажа от сградата се помещаваше гараж за каретите от Сентръл Парк, както и конюшни за конете, които ги теглят. А на останалите три етажа? Доколкото на собственика му беше известно, те бяха празни.

– Идва зима, господин Кенеди. Нямаме централно отопление.

– Да, определено нямаме. И знаеш ли защо? Защото не плащаме наем, Макс!

– Може и така да е, сър, но в идните седмици подът тук ще става все по-студен. Скоро до един ще измръзнем от студ. Дори да заковем всички прозорци...

– Няма как да стане – отвърна господин Кенеди. – Нуждаем се от чист въздух. Заради вонята от всички тези конски испражнения долу...

– Именно! Точно за това исках да си поговорим. Това е великата ми идея. *Конските испражнения!*

2

– Наистина е просто, господин Кенеди – рече Макс, закрачи към стената с напукана мазилка и си намери местенце, което не бе покрито с графити.

Извади голямо парче тебешир от джоба на развлечения си шлифер и започна да чертае по стената, сякаш беше черна дъска.

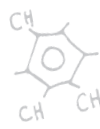
– Моля ви, сър, изслушайте ме. Опитайте се да ме разберете.

Макс, която обичаше да рисува в един поомачкан тефтер, спасен от боклука, очерта няколко кръга с мизлив вълнички над тях. Надписа ги с „тор/биогаз“.

– За да ни е топло тази зима, трябва само да се срещнем с господин Сами Монк.

– Собственикът на сградата? – попита господин Кенеди скептично. – Хазяинът, който дори не подозира, че сме тук? Онзи Сами Монк ли?

– Да, сър – отвърна Макс, напълно съсредоточена върху чертежа, който скицираше на стената. – Трябва да го убедим да ни даде всичката си конска тор.

Господин Кенеди се изправи.

– Всичката тор? Ясно. А на нас защо ни е, Макс? Та това е тор!

– Защото веднъж щом си я осигурим, ще проектирам и ще изградя биогазова инсталация за горните етажи.

– Био-каква инсталация?

– Биогазова, сър. Можем да построим анаеробен ферментор, който да превърне конската тор в биогаз, и така да произведем електричество и топлина.

– Искаш да горим конска тор?

– Точно така! Анаеробната ферментация е последователност от биохимични процеси, в които микроорганизми разграждат биоматериали като конската тор в среда без кислород, тоест „анаеробна“. Това е решението на нашите проблеми с електричеството и отоплението.

– Сигурна ли си, че си само на дванайсет?

– Доколкото ми е известно.

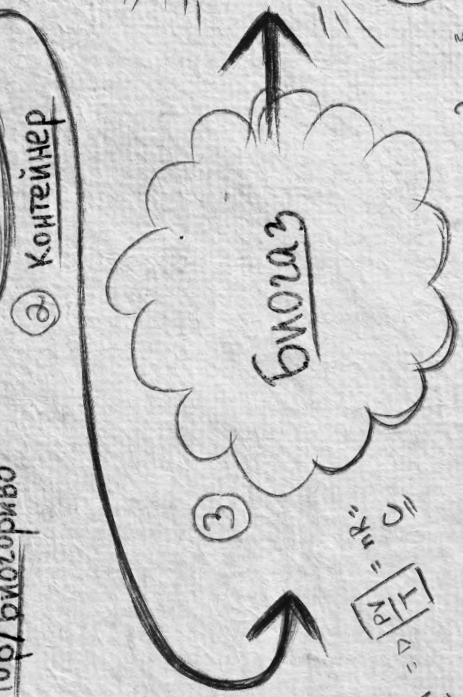
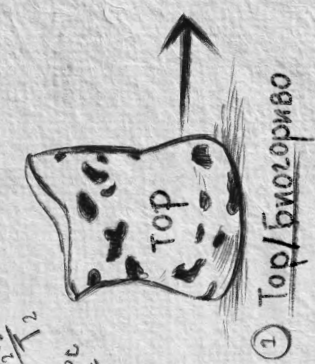
Господин Кенеди погледна Макс по начин, който, за нещастие, ѝ беше доста познат. Мислеше я за луда. За откачена. Но Макс никога не позволяваше на *този поглед* да я разстрои. Както казва Алберт Айнщайн: „Великите умове винаги се сблъскват с непреодолимата съпротива на посредствените“.

Не че господин Кенеди бе с посредствен ум. Просто Макс не се справяше добре с представянето на смелата си нова революционна идея. Понякога идеите нахлуваха в главата ѝ с такава скорост, че излизаха от устата ѝ като неразбираемо пелтечене.

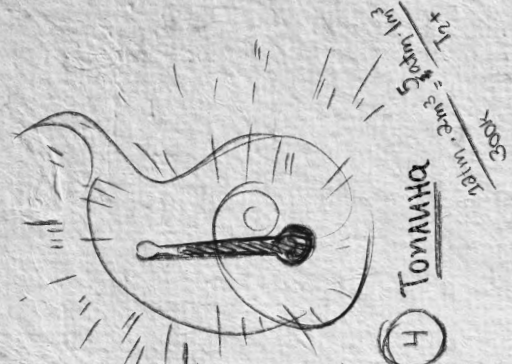
– Всичко, което ни трябва, господин Кенеди, е да намерим херметически затворен съд с големина между варел и цистерна – продължи Макс и скицира ограден от метални пръти куб. – Разбира се, най-добре ще се получи, ако е от дебела пластмаса. Хубаво ще е да има и обков от

БИОГАЗ ГЕНЕРАТОР

$$P = \frac{T}{V} = \frac{27^{\circ}}{32}$$

$$PV = nRT \Rightarrow \frac{T}{PV} = nR = \frac{1}{P}$$

$$\frac{200}{300} = \frac{5}{12}$$

$$\frac{10111 \cdot 5 \cdot 5 \cdot 10^3 \cdot 10^3}{10^4}$$